

# Misjoniteated

Nr. 1/2.

Tallinnas, 1932.

11. aastakäik.

## Tõsine küsimus.

„Kas teie olete püha Waimu saanud, kui teie usklikuks saite?“ Apt. 19, 2.

Kui Paulus omal misjonireisil tagasi pööras, tuli ta Ewesuse linna ja leidis sääl ühe väikese hulgatese kristlasi. Enne kui ta neilt sai järele pärida nende ümberpöörmisest, paneb ta neile ette küsimise, mis näis temale olevat kõige tähtsam ja näitas sellega, mis temale jüngrina oli päätingimuseks. Ta ei olnud millestki muust nii huvitatud kui sellest, mida meie leiame tema küsimusest: „Kas teie olete püha Waimu saanud, kui teie usklikuks saite?“

Nad pidid tunnistama, et nad seda imetaolist annet ei ole mitte saanud; ja kuidas nad oleksidki võinud seda saada, kuna nad midagi ei teadnud Jumala Waimust, kuna nad ei olnud kuulnud ühtegi selget jutlust või õpetamist selle tähtsa õpetuse üle. Paulus ei tõrkunud ühtegi filmapiltu neile seda teed selgeks tegemast, mille läbi nad oleksid võinud saada püha Waimu ristimise, ja ta ei jäänud enne rahule, kuni nad selle õndsaja elamuse olid üle elanud. Kui praeguse aja õpetajastond huvitaks ka nii selles küsimuses nagu apostlid, tõesti, palju enam inimesi võiks rõõmustada püha Waimu juhtimise üle, sest see algaks päälle kuulutajatest, et kõige väega püüda püha Waimu ristimise järele. Kui apostel Paulus oleks siin, kindlasti ta lähets kogudusest kogudusse ja esitaks sama küsimise, mida ta esitab tolkorral Ewesuse jüngritele: „Kas teie olete püha Waimu saanud, kui teie usklikuks saite?“ See oli Paulusele pääküsimus, sest see toob ilmsiks ühtlasi ülima läbielu kristlase elus. Teist enesest oleneb kõik. See on punkt, mille ümber keerleb kõik kristlik elu. See ei maksnud üksi tolle ajale, vaid maksab samal määral ka praegu. Millest tuleb see, et meil on nii palju nõrku kristlasi, nii vähe jõudu ja püha Waimu wäe ilmutust? Milles seisab põhjus, et nii vähe wõitu on patu, maailma ja kurati üle? Nii vähe Issanda järelejäijaid on teinud püha Waimu ristimise läbielu.

### Igakuks wõib saada püha Waimu.

Jumal on töotanud püha Waimu anni kõigile inimesile: „Parandage meelt ja igakuks teie seast lastu ennast ristida Jeesuse Kristuse nime peale pattude andeksandmiseks, ja siis peate teie püha Waimu anni saama. Sest teie ja teie laste päralt on see tõotus, ja kõikide päralt, kes kaugel on, keda iial Jumal, meie Issand, tahab enese juure kutsuda“. Apt. 2, 38. 39. Ühtegi inimest ei ole sellest tõotusest wälja jäetud. See pärast oli Peetrus nii tuline, et jüngrite tähelepanu juhtida sellele nii tähtsale punktile kristlaste elus. Nii peaksime meie nüüd ka kõik selleks tegema, et me laseksime Jumalalt saata püha Waimu oma südamesse. Igal jutlustajal peaks olema kuulutuse lõpul, kas otsekohse või kaudselt, see küsimus huulil: „Kas teie olete püha Waimu saanud?“ Meil kõigil on seda tarwis. Me ei või iialgi olla kristlased Jumala tahtmise järele, kui meie mitte pühal Waimul ei lasse tegutseda omas südames.

Meie peame saama püha Waimu ristimise, et saaksime Jumala wäge. Jeesus andis oma jüngritele tõotuse: „Teie peate püha Waimu wäe saama, kes teie peale saab tulema“. Apt. 1, 8. Meil on seda wäge tarwis, et wõitlust patu wastu alata, et wõida Issandat tunnistada maailma ees ja kõiges asjas teha meie Isa tahtmist. Püha Waim annab hingele õiget jõudu. Ta walgustab meie mõistust Jumala tõega ja kingib meile wõimeid, et oma kohta maailmas täita Jumalale meelepäralisel wiisil.

Et õige, waimulik elu meie koguduses ilmsiks tuleks, siis peaks iga liige selle läbielu tegema. Jumal soowib kristlasi täie wäega! Tema lapsed peawad wõimsasti maailmale ühes tema eeskutuste ja Jumalale waenulikkusega vastu astuma. Argdus ja kartus ei jõua mitte Jumala juure. Kui sa ei ole saanud püha Waimu, siis ei või sa kunagi olla õige liigend Kristuse ihus!

Sa ei jõua ialgi nii kaugele, et oma kohta dieti täita. Nii tuleme uuesti suurele küsimusele: „Kas sa oled püha Waimu saanud! Kas sa oled saanud midagi temalt wõi tema sinult?“

Sa wõib-olla ütled: Ma olen kõit teinud, et seda läbielu saada aga — kõit on asjata! Kas sa tahad sellega rahule jääda? Kas sa tahad teada, kuidas sa wõiksid püha Waimu saada, siis uuriksime korraks järele, kuidas esimesed apostlid seda omandasid. Nad olid südamlises palumises Jumala ees ülemises kambri. Nad palusid ja otsisid. Nad olid kindlad, nad ei oodanud paremat wõimalust, waid olid kõigest hingest asja juures. Nad nõudsid midagi tõsist Jumalalt. Kõige tõsidusega lootsid nad Jumala peale, nende terwe süda kuulus temale, selleks oli nende tahe ja kõit, mis neil oli. Nii muretseti ruumi, et püha Waim wõis nende südamesse tulla.

Nii on täieline andumus Jumalale esimeseks tingimiseks, et pühale Waimule ruumi anda.

Kuid tuleb ka weel kaht teist sammu silmas pidada, nimelt tõsine otsimine ja kõikumata usk. Kui meie tuleme niiviisi tõsises palwes Jumala juure, siis annab ta meile püha Waimu. Ära oota ialgi ifeäralisi märke. Esimesed kristlased ei ihaldanud neid, nad ei otsinud märke waid püha Waimu. Kui see tuleb inimese südamesse, siis wiimane teab seda ilma wälise märgita. Sinu südant täidab õnnis teadmine, millest sa ära tunned, et sinu palwe on kuulnud. Ära nõua mitte meelteliigutust, sest see wõib waduda nagu õõ ja päew. Ära saa kartlikuks, kui selle aulise läbielu kestel sinu üle laiutab sügaw rahu. Üht peab sul olema, ja see on kindel teadmine, et Jumal on sulle annud püha Waimu. Mida sa esimeses joones wajak, on Jumala wägi sinu südames ja sinu elus. Et sa seda saaks, selleks on tingimata tarwis püha Waimu ristimist. Siis aga ka möödapääsemata alistumine, et ta meid juhataks ja saadaks meie kogu eluaja.

G. W. N.

## Täage kohale.

Juhtum Neemia elust on pandnud mind mõtlema. On hea kui meie kord lähemalt sellega tutwume ja seda oma aja jaoks kasulikult teeme. Neemia wõttis oma ülesande suhtes kindla seisukoha. Ta wastas kurja soowijaile: „Ma olen suurt tööd tegemas, ja ma ei wõi mitte alla tulla; mispärast peab töö seisma jääma, kui ma seda maha jätan ja teie juure alla tulen?“ Neemia 6, 3, 4. Nagu Neemial on ka adwentrahwal täita suur ülesanne. Jumala riik peab saama üles ehitatud ja selleks on tarwis tublised töölised, kes ei kaldu oma põhimõttest kõrwale ega lase end ära eksitada. Kui meie seda sündmust Neemia 6. päätükist loeme, leiame teise salmi lõpul järgmised sõnad: „Nemad mõtlesid mulle kurja teha.“ Neemia, mees, kes aitas müüri ehitada, oli ettevaatlik. Waenlane ei katsunud mitte üks kord temast wõitu saada, waid ta käis sama kiusatuslega tema juures neli korda; aga Neemia jäi kindlaks kuna ta oli teadlik oma ülesande tähtsuses ja suuruses. Ta täitis oma kohust, kuigi temal ei puudunud takistusi wäljaspoolt ega ka oma rahwa poolt. Otsustatava wäljaastumise tõttu wõidi töö lõpetada ja tema talituswiisi läbi said tema wennad kaasa tõmmatud ja wõitsid üksmeele töö jaoks.

Kas ei ole tänapäew ka niisama nagu too kord? Kui palju raskusi pannakse meie teele ette, kuipalju tõrõõmu rööwime meie iseendalt liialduste ja puudusi suurena wõtmise läbi. Saatan, kes on kõitide killustamiste sünnitaja, tunneb suurimat huwi selles, et Jumala riigi raja-

mine ei edeneks. Katsume kord leida põhjusti ja kui nad on leitud, siis püüame neid kõrwaldada. On tõsiasi, et inimestega sünnib ikka inimlikult; inimene eksib nii kaua kui ta püüab, ja kui meie kui kogudus ka nii ei ole, nagu meie soowiksime olla, siis ei taha me sealjuures mitte unustada, et me ikka weel elame maapeal. Niikaua kui me weel püüame paremuse järele, wõideldakse meie wastu, kuna pimeduse wäed teewad wiimaseid jõpingutusi, et rikkuda head inimeses. Paljud liikmed lahkuwad meilt, kuna midagi ülekohtu sündis ja nad pidid pettumuse üle elama. Nad ei jõua sellest mitte üle mõelda, et see ongi nende wõitlus. Mulle tuleb meel üks lugu, mida jutustas wend Drinhaus ühes jutluses: „Üks waga sulane teenis jumalakartmatut peremeest. Omas awameelsuses Juhan seletas peremehele oma kiusatusest ja kartusest. Peremees, kes oli kui furnud patust ja üleastumiseft, naeris wälja oma teenija ja arwas, et temal kui uskmatu on palju parem põli, sest saatan jätab teda täiesti rahule. Juhan, kes oma usuelu wõttis wäga tõsifelt ja juba tihti kurjuse kawalaid kallaletunge tunda oli saanud, ei wõinud aru saada kuidas uskmatu peremees wõib olla nii täiesti waba seestmistest wõitlustest, kuni ta ühel päewal pidi temaga sõitma pardijahile. Oma haawlipüüsiiga tema peremees surmas mõned pardid, kuna teisi ainult kergelt wigastas. Siis jättis ta furnud loomad lamama ja ajas koeraga taga kergesti wigastatuid. Juhani küsimisele, miks ta siis furnud partidest lugu ei



pea, ütles ta naerdes: „Neid ma wõin alati kätte saada, need on juba käes.“ Siis wastas waga sulane: „Nüüd ma mõistan ka, miks saatan mind nii kiusab, kuna ta Teid jätab täitsa rahule.“ Sellest ajast peremees hakkas olema mitte enam täiesti muretu.“ See lugu näitab meile mõndagi ja meie õpime selle läbi saama aru, mispärast meie, kes püüame täiuse poole, oleme patu meistri wiili jaoks konarused.

Meie jaoks matsab seepärast:

### Zääge kohale! Pidage wastu!

Siin on wähe sõnu, aga nad on wäga sisurikkad. Ja, peab, nagu Kristus ütleb, wõitlema kui tahad igawesse ellu minna. Luuka 22, 31. ütleb Kristus Peetrusele: „Siimon, Siimon, waata, saadanas on teid wäga püüdnud sõeluda kui nisu.“ Wana waenlane on teinud plaani igaühe pärast ja tahab meid kõiki langemisele saata. Oletame sellepärast ettewaatlikud ja toetame üksteist wastastikku. Neemiast ei saadud kõrwale juhtida, kuna ta jäi töö juure. Tehkem ka samuti. Igasugune misjonitöö, kui liige osawõtab, wähendab koguduse raskusi ja wõimaldab peatselt Jumala riigi töö lõppu. Olgem püha waimustusega Issanda töö juures ja ei mitte ametipüüdjad, waid kes täidawad kohustusi, mida oleme wõlglasel tegema: Kristust tunnistada. See on meie ülesanne. Päästetud olla sünnitab päästja meelt. Need on parimad koguduseliikmed, kes hoolimata raskustest ja wastupanust oma kohust täidawad ja kohale jääwad. Saulja tahtis olla Jumala kojast ainult uksehoidjaks, ta ei igatsenudki suuremat au. Tema oli see teenistus kõrge. Waligem meiegi seda.

„Kandke üksteise koormat ja nõnda täitke Kristuse käsku“ (Gal. 6, 2.). See on Pauluse manitsus meile. Kui me selle järele teeme, siis kergendame endale wõitlust, ja kohalejäämine ei ole enam nii raske. Oh, et meie wõiksime tulewikus olla enam oma kaaswendadele abiks! Inimene teeb harilikult ise ennast mõõdupuuks oma kaasinimestele ja teeb siis neile walusat ülekohut. Wäheseid inimesi mõistetakse nende õnnetuses. Neid palju enam mõõdetakse ja otsustatakse mõõdupuuga, mis nende kohta on täiesti wõõras. Inimesed otsustawad ainult teo järele ja harwa küsivad põhjust. Iga inimene on edasi oma ollukorra saadus, esmajoones tema sündimisest perekonnast, kaswatusel, läbieludest ja saatusel. Iseloom ja waimujõud rikutud ja wales-

ti kujundatud haiguse, ebaõige talituse, häda ja muu läbi. Niisuguste inimeste ülekohut mõista ja kiwewisata, nende õndsust mitte wõimalikuks pidada ja nende püüetele igalpool kiwewatele ette loopida ei ole raske; aga neid mõista, neid armastada ja aidata, see on kristlase ülesanne. Niisugune aitaja wõime aga alles siis olla, kui oleme üle elanud suure seismise rewolutsiooni.

Milline wõimas muutus toimus Pauluse elu pärast Tamastuses oleku päewi! Ta heideti wälja oma rahwusest ja perekonnast. Tema koduks sai wõõrus. Kõik, mis talle senini olnud armas ja kallis, jättis ta maha. Tema seismine ilm kannatas täielist kokkuwarisemist. Tema usulised waated, milles ta oli elanud, said täiesti purustatud. Mida ta armastanud, muutus alawäärtuslikuks, mida tema wihkas, hakkas ta anduwama lõdmaga armastama. Krist, needmise ja teotamise puu, sai tema jumalduuse ja kõrgema armastuse sisuks. Kõrgemeelne juut muutus sügawama alanduse ja eneseohwerduse inimeseks. Mida ta polnud juudiusus kunagi kuulnud ega aimanud, sellest kuulis ta nüüd imetaolisi toone ja sõnu. Kristlase elu on temale armastus, rõõm, rahu, pikkmeel, heldus, headus usk tasandus, kasinus. — Ka Augustinus (354—430), tegi selle suure seismise rewolutsiooni läbi. Sõbuhimulise ja omakasupüüdlisest mehest sai suuremaid usumehi, kes ei kohanud ka märtrisurma ees oma õnnistegija pärast. Temast sai heledaim ja paistwaim täht Kristuse tunnustajate taewas. — Ka 300 aasta eest Inglismaal elanud John Bunyan (1628—1688), kes kord olnud suurim teotaja, needja ja lastuja, elas läbi selle rewolutsiooni ja sai suuremate wääriliseks taewariigis. Alles pärast oma ohjeldamata elu elamist tuli kitsikus, siis ta pööras end, ja oma kaheteistaastase usu pärast wangisolemise ajal ta kirjutas muude seas: „Teekond taewa linna poole.“ Ühtegi raamatut, peale piibli, ei ole nii palju trükitud ega nii paljudesse keeltesse tõlgitud.

Sestuju sellest mehest peaks meid aitama wõitluses kohale jääda. Jeesus ütleb: „Kes otsani kannatab, see peaseb.“ Olgem kõik kindlasti Jumala töös ja ärge lastem omi käsi lahti, sest wõitluse ja kohalejäämise järele tuleb wõitjate kroonimine.

W. Uude.

## Õnnis lootus.

Tihhti trööstiwad usklikud end Issanda tulemisega ja siiski tõuseb üles küsimus: „Millal tuleb wabastamine?“ See küsimine oli Kristuse

jüngrite südames ja on weel täna paljudel usklikel meeles. Kristuse wastus oma jüngritele tol ajal on meile trööstiks antud mis oli: „See-

pärast olge ka teie walmis". Matt. 24,44. See õnnis lootus on alati usklikke trööstiks olnud, iseäranis weel neil päewil, mil kõik kindlusetu paistab ja mil inimkond abitult ja teadmatult tumedasfe tulewikku waatab.

Ujalehtedes juhitalse inimeste tähelepanu eelseiswatele wõimalikkudele hädasohtudele. Neis öeldakse, et maailma sõda on möödapääsematu ja et see koleدام tuleb, kui ükski seni peetud sõda. Kõik need hoiatused ei ole meile uudisiks, aga need peaksid meid tegema tõsisemaks, et me oma aega õieti kasutaksime. Kristusest etteöeldud prohwetikuulutused lähewad täide ja peagi tuleb kõigile lõpp. See oli ja on Jumala laste auline lootus. Meie ei pea kahtlema adventkuulutuse põhimõtete üle; neil on jumalik põhjalus. Kuid meie ei pea üksikute prohwetikuulutuste täideminemist ja aega, mis Jumal oma sõnas pole teada annud, ise wäljamõtlemata. Seda teha püüdes tabab meid kindlasti pettumus.

Jumal ei täida mitte meie waid oma prohwetikuulutusi.

Nõnda siis ärge laske endalt seda lootust rööwida ei ükskõiksusega ega ka asjade liialdamisega, püüdes Jumala plaani oma moodi mõistada ja seletada.

Püüame inimestele mitte üksi sõnades öelda, et me wiimasel ajal elame, waid elagem nõnda, et inimesed näeksid, et me end äralunastamise ja wabastamise ajale ettewalmistame.

Oleme juba ammu oodanud Jumala töotuste täideminemist. See tuleb omal ajal. Teenigem rahulikult Jumalat ja kuulutagem tema tõdesid. Raste aeg tuleb. Eäbitatsumised tulewad kõige maailma pääle ja saawad nõnda rasked olema, et paljud waenlasele saagiks langewad. Ainult need, kes Jumalat üle kõige asjade armastawad ja ustawalt tema teedel käiwad, jääwad seisma.

Lunastamine ja wabastamine tuleb, see tuleb!

T. T. Babienko.

## Ainult üks poisike.

(Joh. 6, 9.)

Wiistuhat inimest oli kogunud Kalilea järwe juure ja kuulanud Jeesuse imetaoliste õpetust. Jeesus oli palju haigeid terweks teinud ja end mitmetordiselt awaldanud rahwahulga ees kui suurim arst. Oli saabunud õhtu. Rahwas oli näljane ja wäsinud. Jüngerid teewad Jeesust tähelepanelikuks: „Lase rahwas ära, et nemad wõiwad alewite sisse minna ja enestele rooga osta.“ Jeesus aga käskis neile: „Andke teie neile süüa!“ Meile on teada, et Jeesus söötis wiit tuhandet wiie odraleiwa ja kahe kalaga. See, kes kord rahwast kõrwes söötis mannaga, wõis ka selles kõrwes pistut paljaks teha, nii et kõigile jattus. See oli silmapaistwamaid ja suurimaid imetegusi, mis Jeesus tegi. Kui päike paistab, siis kahwatub kuu, ja Jeesuse imetegu lasseb wiie tuhande söötmise teiji põhjusi wähe wälja paista. Kõik neli ewangelisti kirjutawad sellest imetaolisest söötimisest; üks neist ainult mainib kust saadi need wiis leiba ja kaks kala. Johannes seletab, kuidas Andreas ütleb: „Siin on üks poisike, sel on wiis odraleiba ja kaks kalakest, aga mis see on nii mitmele?“ Ma tahan seda poisiki iseäranis esile tuua. Kuigi meile temast midagi lähemalt ei seletata, kuigi meie ei tea tema nime, tema wanemaid, tema hilisemat käekäiku, siiski me teame, et ta oli see, kes Issandale andis wiis odraleiba ja kaks kala. Kui ma seda lugu olen üksikasjaliselt waadelnud, siis muutub mulle see poisik ikka armsamaks. Ta saab mulle tähtsusetu ja wähe tähelepanu sümboliks taewa riigis, kes walmis on Issanda

Jeesuse abilised olema. Ta ilmutab mulle, et Jeesus tarwitab kõiki ja lasseb wäljapaistmatu olla oma suure wäe läbi paljudele õnnistuseks. See on mulle kui Issanda sõbralik troost, et oma andeid Jeesuse teenistusse pühendada. Dialgi ma ei taha vähemaid oma õde-wendade seast vähemaks pidada. Wõib olla, et nad saawad nagu see poisiki Issanda abilisteks tema suures töös, kus Jeesuse jüngeritel ei ole muud kui abitus. Seest olgu tähele panna, et ükski Jeesuse jüngerit ei teadnud nõu seal, kus too poisike kõi lahenduse. Wäike kõneand, kasiin tarkus, waesus ja lihtsus saab selle juhtumi läbi sõbraliku julgustuse, usaldada Jeesuse jõule.

Jumal oli kindlasti lastnud poisil sinna tühja paika toitu kaasa wõtta. Poisik aga ei teadnud, et tema korwis on küllalt toitu kõigile neile, kelle hing oli jahutatud Jeesuse sõna läbi. Ma kujutan endale ette, et too poisik, kui ta oli näinud Jeesuse imejõudu oma leiba ja kala juures, rõõmsalt Issandale kiitust awaldas. Kui see oli ka Jeesuse imejõud, siiski ta oli ka üks lüli hädatarwiduse ahelikust, mis seda tegu esile kutsus ja seda mitte kõige wäiksem. Ta oli küll neist, kes oma isandalt oli talendi saanud, kuid mis oli see talent korda saatnud!

Ürgem kartkem, õigel ajal on poisik alati oma tarwikliku toiduga walmis. Seitsme nälja-aasta jaoks oli Jumal ette näinud päästjana poisikese Joosepi. Kui Eli päewil prohwetikuulutus kallis oli, oli juba poisikese Samuel Issandast kutsutuna pühhas kofas kui uus nägija ja



leivaandja. Hirmunule ja wanale Eliale andis Jumal abiks wirga ja noore röömsa Elisa. Jumalast täielise äralangemise ajal Jumal äratab poisikese Josia waimu, kes oli tuninga laps. Kuningas Saul oli langenud, ja Isfanda film, mis ainult wälimusesele ei waata, walis wälja karjapoisi Taaweti. Wõib tähele panna wäheste eranditega, kutsumist taewa riigi jaoks noores eas. Nüüd meie seisame Jumala töö lõpetusel maa peal. Mõned, kes waatlewad maailma walmist põlde paganamaadel ja neid wäheleid lõikajaid, on nagu jüngridki nõutud ja ohkawad: Mis see on nii mitmele?

Kutsugem nüüsgugusel ajal poisse, kes kõike, mis neil on tahawad anda Isfanda jaoks, Tema juure. Wõtke noori wastu; neil on wiis odraleiba ja kaks kala, millest saawad süüa Jeesuse wäe läbi kõik näljased. Meil kui adwentrahwal on ka selles läbielu. Meie nägime poisikese omas koguduses, wäljapaistmatud ja wähe tähelepandud, meie nägime neid kui õpilasi omas koolis, nende nimed olid tundmatud ja siis kuulsime neist ja meil oli rõõm nendega, kuidas Jumal neid on pandnud paljudele õnnistuseks. Wäikesed, nõrgad tütarlapsed käisid meie lastekoolis, tähelepanelikkude filmade ja südamega jälgisid nad õppetükke, ja mõne aja pärast kuulsime jälle kuidas nad on kuskil kaugel tööpõllul Isfanda abilised. Meie mõtleme ka kaswanditele,

kes end mõnesugusele alale ette walmistawad ja kes, nii palju kui nad oma jõudu Isfandale pühendawad, saawad olema meie koguduses kui wanemad ja teenrid. Wõiksid meie noored olla tõsised ja wirgad, võiksid nad tühifest ja jumalakartmata maailmast eemale hoida ja nagu noor Taaniel pimesdas Paabilonis olla walgujets ja teenäitajaks.

Jeesus nõudis kõik, mis poisil oli. Ta pois ei jätnud mitte ühtegi wiieft leiwast enesele. Ka kalad andis ta kõik Isfandale üle. Jumal paneb tähele ohwriwaimu. Mõnikord on kristlane ohwris ihnus. (2. Kor 9, 5.) Kus wiistuhat ootab toitu, sääl annab ta omast wiieft leiwast ainult ühe ja kalad jätab kõik endale. Ma nägin juhuslikult ühe rikka andi, ja mul oli häbi, kui ma sellele mõtlesin, misugune suhe on tema ohwri tema warandusega. Kas võib Isfand seal imet teha, kus saagihimu mõdistust ja tahet halwab? Nagu Isfand lestinaise natukeft jahu õnnistas ja oma kästjalga Eliat lestinaise usu läbi ära päästis, nii on ta ka nendel rasketel päewadel oma tööle toeks. Jeesus ei olnud küll äraolenew tollest poisist ja tema andest, ja Jeesus ei ole täna ka rippuw minust wõi sinust; kuid tema soowib nende wähemate jutluse läbi ja nende wähemate ohwri läbi oma tööd ära teha.

K. Pansegrau.

## Kannatajaist arusaamine.

Rõhutuid, õnnetuid ja kannatajaid mõistatse nende kaasinimeste poolt wäga harwa. Suurem jagu inimesi püüab end kannatajast eemale hoida, osalt et nad omas pääliskaudsuses nendega ei passi ühte, osalt oma enda abituse ja nõrkuse äratundmise tõttu. Nüüsgused inimesed ei aita õnnetut ja teewad temale ka wähe kahju. On olemas ka igal pool weel tõsiseid, osawõtlikke inimesi kes hakkawad trööstimata. Kui trööstijal ise ei ole õiget arusaamist kannataja hingelu kohta, siis võib ta muutuda nii rõhuwaks, et kannatajat piinatatse trööstija poolt wäljakannatamatuseni.

Mõnikord mõjuwad troostisõnad hästi, kuid mitte alati. Kindlasti siis mitte, kui nad tõelikkusest mööda lähewad. Piiblis leiame aulisi juhatusi õigeks trööstimiseks ka siis, kui ei ole tarwitatud sõnu. Kui Taawet nägi oma waenlasti kannatawat, siis ta ei suutnud iseenesest mõista neile õelda ühtegi troostisõna; nendel oleks olnud kindlasti wastupidine mõju. Siis ta wõttis endale kotiriide selga ja paastus ja palwetas kõigest südamest nagu leinaks ta enda pärast (Saul 35, 11—14.). Sella läbi ta ei wõi-

nud küll oma waenlaste südameid wõita, kuid ta wõis siis pöörduda Jumala poole ja teada, et ta on temale sõbraks. Tasuga ei wõi ju iialgi arwestada. Üks tütar ütles oma isale: „Isa, sa oled ju nii sagedasti sissetukkunud ja wõtaid ikka jälle armetuid omas majas wastu.“ „Ei,“ ütles isa, „ma ei ole iialgi sissetukkunud; sest ma ei ole iialgi tasuga arwestanud“. Apostel Paulus andis nõu: „Olge röömsad röömsatega ja nutke nutjatega.“ (Room. 12, 15.) See on igal juhtumil õige takt; see on ikka õige ja tähtis olgu kannatajad kas kauged tundmatud wõi lähedased, armsad ja Jumalast saadetud inimesed.

Wakkisel, südamlikul osawõtul on waluwähendaw mõju. Ta lisab kannatusele juure wähe taewalisk rahu ja tekitab uut usaldust. Millist imestawat taktikat ja millist wõrratut osawõttu awaldasid Jobi sõbrad, kes nuttes tulid ja seitse ööpäewa kannatawa sõbra juures kurwad olid ühtegi sõna lausumata, kuna nad nägid, et tema walu oli wäga suur. Lõpuks piinatud kannataja katkestas pika waitimise ja hakkas kaebama. Tema kaebes segunes soowe (Job. 3, 1. 2; 6 8. 9) mille läbi tema sõbrad end tundsid sunnitud ole-

wat Jumala õigust ülistama. Selle peale Job läheb awalikult Jumala õiguse kallale: „See on see ainus asi, mispärast ma rääkinud: Ta teeb otša peale sellele, kes täiesti waga, ja kes hõel on. Kui raske nuhtlus äkitselt suretab, siis hiritab ta nende kiusatust, kes ilma süüta“. (Job. 9, 22, 23.) Ta segas ühte enda soowid palumistega halastuse pärast, kallale tunges Jumala wastu tema õiguse ülistamistega. Ta naeris oma sõpru: „Õõsi on, et teie õieti olete rahwas, ja teiega sureb tarkus ära.“ (Job. 12, 2.) Siis palus ta neid jälle: „Heitke armu mu peale, heitke armu mu peale, teie mu sõbrad.“ See oli enam, kui jumalafartlitud sõbrad suutsid kanda. Nad ei tundnud enam oma õiget sõpra; ta pidi olema üks jumalafartmata inimene, üks nüüfugune kes neile weel wõis hüüda: „Teie teete mulle häbi ju kümme korda ja teie ei häbene.“ (Job. 19, 3.)

Küfime nüüd iseeneselt: Mis oleksime meie wastanud? Mis oleksime meie teinud? On see imestada, et sõbrad nüüd terawaid kahtlustusi wälja räägivad?

Jumal kuulis ja aitas ustawat sulast. Ta awaldab tema wastu wähe laitust: „Kes on see, kes mu nõu pimedaks teeb mõistmata sõnadega?“ (Job. 38.) Siis kordab ta oma laitust ja küfib: „Kas sa peafsid ka mu õiguse tühjaks tegema? Peafsid sa mind hõelaks mõistma, et sa wõiksid õige olla?“ (Job. 40, 8.) Siis tunnistas Job üles oma ebaõiged sõnad. Nüüd Jumal pööras sõprade poole: „Mu wiha on süttinud põlema sinu (Eliwasi) wastu ja su kahe sõbra wastu; sest teie ei ole mitte nõnda minu rääkinud, mis õige, kui mu sulane Job. Seepärast wõtke nüüd kätte seitse wärsi ja seitse jäära, ja minge mu sulase Jobi juure, ohwerdama põletamisohwrit enda eest, ja mu sulane Job palugu teie eest, sest temast tahan ma lugu pidada, et ma teile mitte ei tee teie jõledust mööda, sest teie ei ole mitte nõnda rääkinud, mis õige, kui mu sulane Job.“ (Job. 42. 7. 8.) Jumala otsus näib õõsi-asjad pää pääle asetawat. Sõbrad tahtsid ometi

Jumalat ainult kaitsta. Kindlasti! Aga nad suurendasid Jobi kannatusi oma õigustamata etteheidetega. Job sellewastu oli piinatud kannatawuse piirideni ja seepärast ei wõinud olla wastutaw oma sõnade eest. Need anti kõhe andeks ja kustutati, nii et jäid järele ainult weel õiged sõnad. Job on õieti rääkinud — imelik!

Sellest Jumala otsusest peafsime meie õppima. Kannatawa inimesega tuleb teisiti talitada, kui terwega. Tuba wäike pääwalu teeb inimese ägedaks, kuipalju enam piinawad walud. Meie ei peaks üldse hukka mõistma waid aitama.

Kui üks noor tütarlaps on meeldiw ja ilus, siis talle ei ole tarwis meie armastusawaldusi, sest teda külwatakse nendega üle. Aga kui tema elu on libedaks muutunud raskete pettumuste ja petetud armastuse läbi ja nüüd kui üks inimeste waenlane inetusi awaldab ja ta on sattunud põlguse ja halwatspidamise alla, siis on tulnud aeg meie jaoks, et tema wastu suurt armastust üles näidata. „Wii oma kotta wiletsad, kes pelus on.“ (Jes. 58, 7.)

Kurjategijaid Jeesuse risti paremal ja wase-mal pool waatles taks apostlid. Matteus nägi, et mõlemad teotasid Jeesust. (Matt. 27, 44.) Luukas sellewastu nägi, et wasakpoolne teotas ja parempoolne teda noomis ja Jeesust palus: „Issand mõtle minu peale, kui sa oma kuningriiki tuled,“ mille peale Jeesus teda õndsaks kiitis. (Luuk. 24, 43.) Kas Matteus on awaldanud wale aruande? See ei wõi olla! Aga Matteus wõis peaaegu mõistuse kaotuseni waewatud mõista nagu inimene seda wõib. Jeesus aga wastas sellele, mis süda awaldas. Tuleb tõeks pidada, et mõlemad ristilöödud enam rääkisid ja kirjendasid, kui Luukas kirjeldab.

Jumala sõna ei ütle ilma põhjuseta: „Õrge mõistke kohut, et teie peale kohut ei mõisteta.“ (Mat. 7, 1—3.) Kui kannatajaid tahetakse aidata, siis peab Jumalalt paluma palju tarkust, et oleks õige arusaamine. Mis neile tehakse, seda on tehtud Jeesusele.

P. Horn.

## Gestift Afrikasse.

Urmsad kaaswõitlejad kodumaal!

Tuba on mitu kuud möödunud ajast, kus lahusin teie seast, et tulla isiklikult waatama musti õde-wendi, 2. septembril asusin Hambur-gist laewale wõttes ette pifa merereisu. Kaasreisijaid oli wähe kuid järgnewatel peatuskohtadel loodeti nende armu kaswawat mõne wõrra. Ilm ilus, saatjaid sadamas hea hulgate — mõnel lahkus poeg, mõnel isa; saatjate seas on ka neid, kes on huwi pärast waatama tulnud. . .

Mulle muidugi kõik wõõrad, aga tundub siiski otsekui ka mulle need lahked käelligutused maks-wad oleksid. Peagi kostab wile, liigub laew ja olemegi weewälja wõimsal turjal.

Järgmisel päewal jõudsime Roterdammi, kuhu lamatseti jääda terweks päewaks. 5. sept., hingamispäewa hommikul lahkume siit. Ilm wihtmane, kuid südames hingamispäewa rahu. Õhtul tormine — lained lafsuwad wastu laewa. Kogu õõ laew liigub tublisti.



Järgmine pitem peatuskoht Inglismaal, Southamptonis, kust saime uue reisufeltzilise, öde Bowles'i, kes ka Aafrikasse sõitis. Siit lah- tudes seisis mitmepäevane weereis ees, enne kui jälle kuiwa maad wõi kallasst näeme. Saat- jad linnud jääwad maha, laewad jääwad har- wemaks — oleme kahe mere wahel — tume- rohelas weewaip jalgade all ning katufets sinaw taewas. Päewad mööduwad tiirelt. Pea kuul- dub kõnet, „täna jõuame Kanaaria saarte juure“. Korraga filmame suurenewat pilwet taewa ser- wal, mis midagi erilist ühele wõõrale reisijale ei ütle, siiski tuntakse temas Kanaaria saari. Minu mõte peatus Kristuse tulemise märkide juures. Öde White ütleb, et näha see üht wäi- fest kāmblasuurst pilwet taewas, mis uskmatu- tele harilik pilwe näib olewat; kuid Jumala rahwas tunneb temas ärapäafemise märki. Ei- gemale jõudes selguski, et olime jõudnud Gene- rific saarete juure. On kõrged mäed — wähe rohelist. Orgudes asuwad majad on kui wäikesed täpid wõrreldes nende kõrgete mägedega. Rah- was pruunikat wärwi, kõnelewad hispaania keelt. Kannawad wähe riidet, on waesed. Tõid iga- sugust naiste käsitööd laewale müüa.

Järgmisel päewal jõudime Las Palmase saare juure, mis on samuti kõrgetest mägedest koosnew saar. Siin toodi igasugust wärsket puu- wilja müüa — wiinamarju, apelsine ja banaane. Siin nägin esimest korda banaani kobarat, kuid puud ennaft pole weel näinud. On hingamis- päew. Mõtted on reisul — küll kodumaal, küll uuel asukohal, kuhu wiie päewa järele jõuame. 13. sept. lahkusime siit. Ilm tormine, laew lii- gub tublisti. Merehaige ma weel ei olnud. Kannan juba troopika kübarat ja sõön hiniini, et kaitsta malaria eest. 14. sept. näeme esimest korda Aafrika kallast. Öhtuse aja tõttu on ainult mäed ja tuled näha. Iseäralised tunded walda- wad rinda, otsekui oleks jõudnud „pühale maale“. Seisatan laewalael ja waatlen seda uudist. Weel poolteist päewa ja siis loodan jõuda uude kodusse. Nii oligi. 17. sept. ilmub jälle tume pilw taewapiirile. Nüüd on juba kergem aimata, mida see tähendab. Kaldale liginedes ilmuwad puud ja mõned majad filmapiirile. Palmid tõstawad uhkelt oma pead üle teiste — kogu loodus näib hoopis teisem olema kui kodumaal. Mootorpaadid kui wäikesed linnud ilmuwad laewa juure. Keda wõisid seal küll oodata? Kas omasuguseid walgeid olewusi, kellega nii harjunud? Ei, mustad sõbrad. Esimestena tulid laewale mustad ametnikud, nagu kordnik, arst ja teised. Hull pärismaalaste wäikesed paate ilmuwad ka laewale ligemale. Ühes wäikeses paadikeses filmame misjonäri Berglundi, kes on tulnud meile wastu. Pea on pakid paadis — laew ei saa kaldale sest wesi on madal, ise asume

teise paati ja nii jõuame kaldale. Kaldal ootab meid hull näruseid, poolalasti inimolewusi, kes loodawad teenistust saada.

Te küsite küll — kuidas ma tundsin ennaft esimesel filmapilgul nende seas. Ja, hoopis teisiti küll kui kodus. Et ümbrus hoopis teisem, kui see kodumaal, nii olid ka tunded teisemad. Ma ei kartnud küll, sest rahwas, ehkki nad meid küll wahtisid, ei tulnud meile wäga ligi, sest neil on teatud aukartus eurooplase ees. Et maandumiskoht on wäike Aafrika linn, mis wast meie Petserile sarnaneb, siis ma ei saanud just kõige pahemat pilti Aafrikast. Peatanawad on kaunis puhtad. Kahelpool tänawat on sügawad walatud rennid, et wihmasel aastaajal üleliigne wesi ära woolata saaks. Kauplusi on igasugu- seid — naised müüwad igasuguseid produtte lausa taewa all, nii et mõnes kaupluses on roh- kem kaupa wäljaspool ust kui seespool.

Pisut linnaga tutwunedes sammume jaama, et minna 20 km. eemal asuwasse külla, kus meie misjonijaam asub. Et rong pea iga onni ees peatas, nii wõttis kaks tundi kuni kohale jõudsime. Kella kuue ajal õhtul jõudsime nime- tatud paika. Pärismaalased õpetajad ja õpila- sed ootasid meid jaamas. Pääle lahtete terwi- tuste poisid haarasid pakid pää pääle ja sam- musid koju. Et kella kuue ajal siin juba kaunis pime on, siis jäi ümbruse waatamine teiseks päewaks.

Järgmisel päewal wara hommikul äratas mind hele päike oma kuldsete kiirtega. Kogu ümbrus säras erilise hiilgusega. Meil on siin kena misjonijaam, asub käärikalt külast pisut eemal; on just raudteeliini ääres. Siin jaamas on meil misjonikool, kus umbes 200 last iga päew osa wõtawad. 25 nendest elawad kooli juures ja teised tulewad ümbruses asuwaiist kü- ladest. Walitsusel on siin ka mõned koolid, kuid elanikud saadawad oma lapsed meeleldi meie kooli, ehkki nad siin pisut maksma peawad, kuna walitsuse koolid on tasuta. Lapsed on igasugu- ses suuruses ja wanuses. Mõned on ainult 5 aastat wanad. Tulewad igal hommikul kui wäi- kesed shokolaadist nukud tahwel ja raamatud pea peal. Siin kantakse kõit asjad pea peal; käed on täiesti wabad. Meil on siin wiis päris- maalast õpetajat, kes nendega iga päew askel- dawad. Lapsed on wõrdlemisi wiisakad, terwi- tawad lahkelt ja on wäga rõõmsad kui nende käharaid päid sillitad. Järgmisel korral jutus- tan edasi. Nüüd südamliste terwitustega

jään

teie kaaswõitleja

A. Auka.

Sierra Leone,  
Lääne-Aafrika.  
Okt. 31, 1931.

# Hingamispäewa kooli õppetükkide jaotus.

6. õppetükk — 6. weebruari 1932.

## I. Esimene ja suur käfusõna.

1. Kirjatundja esitab Jeesusele küsimise.
2. Jeesuse vastus: armastada Jumalat.
3. Armastada ligimest kui iseennast, on järgmiselt tähtis.
4. Kirjatundja tart märkus Jeesuse vastusele.

## II. Taaweti poeg ja Taaweti Isand.

1. Jeesuse küsimus wariseeridele.
2. Ehk küll Jeesus oli Taaweti poeg järeltulewuse poolest, tunnistas Taawet teda siiski Jumala pojaks.
3. Jeesus näitab kirjatundjate wäärtegewusele.

## III. Lese naise and.

1. Jeesus paneb tähele inimesi, kes lasewad oma anded ohwiraha kirstu.
2. Rikaste annetused.
3. Waese lese and.
4. Jeesuse tunnistus naise wõrdlemisi suurest annetusest.

7. õppetükk — 13. weebruari.

## I. Teenrite teener.

1. Jeesus teadis et Tema tund oli tulnud.
2. Tema armastas omakseid kuni otsani.
3. Saatanast mõjutatud Juudas andis Jeesuse ära.
4. Jeesus andis oma jüngritele õpetuse lihtsaks teenimiseks.
5. Oma maapealses elus walis Jeesus ära teenri osa.
6. Jeesus illustreerib teenimise wäärtust.
7. Tasandus ja alandus on wäline märk südame puhtusest.
8. Tõelist õnnelikkust leitakse teenistusest, mis sünnib ühtlasi Kristuse järele käimiseega.

## II. Püha õhtu-söömaaeg.

1. Püha õhtu-söömaaeg korraldati õöl, millal Isand ära anti.
2. Murtud, õnnistatud leib tähendas Tema murtud ihu.
3. Wiin on were tähenduskuju, mis walati patuste eest.
4. Patuhetsemine ja ülesetunnistamine peawad käima püha õhtu-söömaajast osawõtmise eel.
5. Iga püha õhtu-söömaajast osawõtmine peaks elustama õnnist lootust kristlase südames.

8. õppetükk — 20. weebruari.

## I. Kristus on töotanud tagasi tulla.

1. Kristus töötas tagasi tulla oma järelekäijate pärast.
2. Inglise ütlesid, et seesama Jeesus tuleb tagasi.

## II. Tema tulemise märgid.

1. Kristuse tulemine on nähtaw igale filmale.
2. Tema tulemise eel seiswaid rasteid päewi lühendatakse.
3. Wõimustwõttem ülekohus wõtab paljudelt julguse, aga ustawad päästetakse.
4. Ewangeeliumi kuulutamine jõuab täielikule lõpule just enne Tema teist tulemist.
5. Silmapaistwad märgid päikeses, kuus ja tähtes annawad teada Jeesuse tulemist.
6. Wiletsus, segadus, ja kartus inimeste südames kuulutawad, et ots on ligidal.

## III. Tema auline ilmumine.

1. Nende märkide awalikustulemine täidab ülejäänuid õndsas lootusega.
2. Kristuse tulemine järgneb kiiresti täieläinud märkidele.
3. Iga Kristlane peab walwama ja walmis olema.

9. õppetükk — 27. weebruari.

## I. Maria pühendustegu Jeesusele — selle tähendus.

1. Kristus oli kutsutud aukülasijena Siimona majasse õhtusöömaajale.
2. Marta teenis, Laatsarus istus Jeesuse juures, Maria awaldas oma armastust Jeesuse wõidmisega.
3. Juudas awaldas taebtuse raistamise pärast.
4. Kristus tunnistab seda tegu heaks kui tema matmisele ettevalmistamist.

## II. Wariseer Siimon.

1. Siimon kahtleb Lunastaja Jumalikkuse üle.
2. Kristus saab aru wäljendamata mõttest ja ütleb tähendamiseõna. Samuti mõistab Ta ka meie mõtteid.
3. Siimon oli hooletu Õnnistegija wastu; Maria austas Teda.
4. Kristus awaldas kindla põhimõtte: palju andestatud, palju armastust; wähe andestatud, wähe armastust.
5. Maria usk Jeesuse armastusse ja andeksandwa wäesje tõi andeksandmist ja rahu.

Hind 8 senti.

Wäljaandja: S. P. Udov. R. Eesti Liit. Tellimised kui ka rahajaadetised saata Mary Saks'ale Merepuiestee nr. 14-a, Tallinnas.

Wastutaw toimetaja: M. Bärengrub, Merepuiestee nr. 14-a, Tallinnas. Abitoimetaja: E. Mägi.